Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (veliko vijeće)

26. srpnja 2017.*

„Žalba – Zajednička vanjska i sigurnosna politika – Borba protiv terorizma – Mjere ograničavanja poduzete protiv određenih osoba i subjekata – Zamrzavanje financijskih sredstava – Zajedničko stajalište 2001/931/ZVSP – Članak 1. stavci 4. i 6. – Uredba (EZ) br. 2580/2001 – Članak 2. stavak 3. – Zadržavanje organizacije na popisu osoba, skupina i subjekata uključenih u teroristička djela – Pretpostavke – Činjenična osnova odlukâ o zamrzavanju financijskih sredstava – Odluka nadležnog tijela – Obveza obrazlaganja”

U predmetu C-599/14 P,

povodom žalbe na temelju članka 56. Statuta Suda Europske unije, podnesene 19. prosinca 2014.,

Vijeće Europske unije, koje zastupaju E. Finnegan, G. Étienne i B. Driessen, u svojstvu agenata,

tužitelj,

koje podupire:

Francuska Republika, koju zastupaju G. de Bergues, F. Fize, D. Colas i B. Fodda, u svojstvu agenata,

intervenijent u žalbenom postupku,

a druge stranke u postupku su:

Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE), sa sjedištem u Herningu (Danska), koji zastupaju T. Buruma i A. M. van Eik, *advocaten*,

tužitelj u prvostupanjskom postupku,

Kraljevina Nizozemska, koju zastupaju M. K. Bulterman i J. Langer, u svojstvu agenata,

Ujedinjena Kraljevina Velike Britanije i Sjeverne Irske, koju zastupaju S. Brandon, C. Crane, J. Kraehling i V. Kaye, u svojstvu agenata, uz asistenciju M. Gray, *barrister*,

Europska komisija, koju zastupaju D. Gauci i F. Castillo de la Torre, u svojstvu agenata,

intervenijenti u prvostupanjskom postupku,

* Jezik postupka: engleski

SUD (veliko vijeće),

u sastavu: K. Lenaerts, predsjednik, A. Tizzano, potpredsjednik, L. Bay Larsen, T. von Danwitz (izvjestitelj), J. L. da Cruz Vilaça i M. Vilaras, predsjednici vijeća, J. Malenovský, E. Levits, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, C. Vajda, S. Rodin, F. Biltgen, K. Jürimäe i C. Lycourgos, suci,

nezavisna odvjetnica: E. Sharpston,

tajnik: V. Giacobbo-Peyronnel, administratorica,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 3. svibnja 2016.,

saslušavši mišljenje nezavisne odvjetnice na raspravi održanoj 22. rujna 2016.,

donosi sljedeću

Presudu

1 Vijeće Europske unije žalbom traži ukidanje presude Općeg suda Europske unije od 16. listopada 2014., LTTE/Vijeće (T-208/11 i T-508/11; u daljnjem tekstu: pobijana presuda, EU:T:2014:885), kojom je Opći sud poništio:

– provedbenu uredbu Vijeća (EU) br. 83/2011 od 31. siječnja 2011. o provedbi članka 2. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 2580/2001 o posebnim mjerama ograničavanja protiv određenih osoba i subjekata s ciljem borbe protiv terorizma i stavljanju izvan snage Provedbene uredbe (EU) br. 610/2010 (SL 2011., L 28, str. 14.);

– provedbenu uredbu Vijeća (EU) br. 687/2011 od 18. srpnja 2011. o provedbi članka 2. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 2580/2001 o posebnim mjerama ograničavanja protiv određenih osoba i subjekata s ciljem borbe protiv terorizma i stavljanju izvan snage provedbenih uredaba (EU) br. 610/2010 i 83/2011 (SL 2011., L 188, str. 2.);

– provedbenu uredbu Vijeća (EU) br. 1375/2011 od 22. prosinca 2011. o provedbi članka 2. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 2580/2001 o posebnim mjerama ograničavanja protiv određenih osoba i subjekata s ciljem borbe protiv terorizma i stavljanju izvan snage Provedbene uredbe (EU) br. 687/2011 (SL 2011., L 343, str. 10.);

– provedbenu uredbu Vijeća (EU) br. 542/2012 od 25. lipnja 2012. o provedbi članka 2. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 2580/2001 o posebnim mjerama ograničavanja protiv određenih osoba i subjekata s ciljem borbe protiv terorizma i stavljanju izvan snage Provedbene uredbe (EU) br. 1375/2011 (SL 2012., L 165, str. 12.);

– provedbenu uredbu Vijeća (EU) br. 1169/2012 od 10. prosinca 2012. o provedbi članka 2. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 2580/2001 o posebnim mjerama ograničavanja protiv određenih osoba i subjekata s ciljem borbe protiv terorizma i stavljanju izvan snage Provedbene uredbe (EU) br. 542/2012 (SL 2012., L 337, str. 2.);

– provedbenu uredbu Vijeća (EU) br. 714/2013 od 25. srpnja 2013. o provedbi članka 2. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 2580/2001 o posebnim mjerama ograničavanja protiv određenih osoba i subjekata s ciljem borbe protiv terorizma i stavljanju izvan snage Provedbene uredbe br. 1169/2012 (SL 2013., L 201, str. 10.);

– provedbenu uredbu Vijeća (EU) br. 125/2014 od 10. veljače 2014. o provedbi članka 2. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 2580/2001 o posebnim mjerama ograničavanja protiv određenih osoba i subjekata s ciljem borbe protiv terorizma i stavljanju izvan snage Provedbene uredbe (EU) br. 714/2013 (SL 2014., L 40, str. 9.), i

– provedbenu uredbu Vijeća (EU) br. 790/2014 od 22. srpnja 2014. o provedbi članka 2. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 2580/2001 o posebnim mjerama ograničavanja protiv određenih osoba i subjekata s ciljem borbe protiv terorizma i stavljanju izvan snage Provedbene uredbe (EU) br. 125/2014 (SL 2014., L 217, str. 1.),

(u daljnjem tekstu, zajedno: sporni akti), u dijelu u kojem se ti akti odnose na Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE) (Tigres de libération de l'Eelam tamoul).

Pravni okvir

Rezolucija Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda 1373 (2001)

2 Vijeće sigurnosti Ujedinjenih naroda donijelo je 28. rujna 2001. Rezoluciju 1373(2001) koja sadržava strategije za borbu protiv terorizma svim sredstvima, a posebno protiv financiranja terorizma. Točkom 1. podtočkom (c) te rezolucije određeno je, među ostalim, da sve države moraju bez odgađanja zamrznuti financijska sredstva i ostalu financijsku imovinu ili gospodarske izvore osoba koje počine ili pokušaju počiniti teroristička djela ili koje sudjeluju u terorističkim djelima ili pomažu u njihovu izvršenju, subjekata u vlasništvu tih osoba ili pod njihovom kontrolom te osoba i subjekata koji djeluju u ime ili prema uputama tih osoba i subjekata.

3 Tom rezolucijom nije predviđen popis osoba na koje treba primijeniti te mjere ograničavanja.

Pravo Unije

Zajedničko stajalište 2001/931/ZVSP

4 Vijeće je 27. prosinca 2001. radi provedbe spomenute Rezolucije 1373(2001) donijelo Zajedničko stajalište 2001/931/ZVSP o primjeni posebnih mjera u borbi protiv terorizma (SL 2001., L 344, str. 93.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 1., str. 11.).

5 U članku 1. tog zajedničkog stajališta propisano je:

„1. Ovo Zajedničko stajalište primjenjuje se sukladno odredbama sljedećih članaka na osobe, skupine i subjekte navedene u Prilogu, a koje su uključene u teroristička djela.

[…]

4. Popis u Prilogu sastavlja se na temelju točnih podataka ili materijala iz odgovarajuće dokumentacije koja ukazuje na to da je odluku u vezi s tim osobama, skupinama i subjektima donijelo nadležno tijelo, bez obzira je li ta odluka donesena u vezi s pokretanjem istrage ili kaznenog progona za teroristično djelo, za pokušaj počinjenja, sudjelovanje, ili pomaganje pri počinjenju takvog djela, na temelju ozbiljnih i vjerodostojnih dokaza ili indicija, ili na temelju osuda za takva djela. Popisu se mogu dodati osobe, skupine i subjekti za koje je Vijeće sigurnosti Ujedinjenih naroda identificiralo da su povezani s terorizmom i protiv kojih je odredilo sankcije.

U smislu ovog stavka, ‚nadležno tijelo' jest pravosudno tijelo ili, tamo gdje pravosudna tijela nisu nadležna za područje u smislu ovoga članka, ekvivalentno tijelo nadležno za ovo područje.

[…]

6. Imena osoba i subjekata navedenih na popisu redovito se revidiraju, a najmanje jednom u šest mjeseci, kako bi se osiguralo postojanje razloga zadržavanja imena na popisu."

Uredba (EZ) br. 2580/2001

6 Budući da je za provedbu mjera iz Zajedničkog stajališta 2001/931 na razini Zajednice bila potrebna uredba, Vijeće je donijelo Uredbu (EZ) br. 2580/2001 od 27. prosinca 2001. o posebnim mjerama ograničavanja protiv određenih osoba i subjekata s ciljem borbe protiv terorizma (SL 2001., L 344, str. 70., i ispravak SL 2010., L 52, str. 58.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 1., str. 5.).

7 Člankom 2. te uredbe predviđeno je:

„1. Osim iznimaka dopuštenih u skladu s člancima 5. i 6.:

(a) sva financijska sredstva, ostala financijska imovina i gospodarski izvori koji pripadaju, ili koje ima u vlasništvu ili drži neka fizička ili pravna osoba, skupina ili subjekt navedeni u popisu iz stavka 3. ovog članka se zamrzavaju;

(b) nikakva financijska sredstva, ostala financijska imovina ili gospodarski izvori nisu dostupni, neposredno ili posredno, u korist neke fizičke ili pravne osobe, skupine ili subjekta uključenog u popis iz stavka 3. ovog članka.

2. Osim iznimaka dopuštenih u skladu s člancima 5. i 6., zabranjeno je pružanje financijskih usluga nekoj fizičkoj ili pravnoj osobi, skupini ili subjektu navedenom u popisu iz stavka 3. ovog članka ili u njihovu korist.

3. Odlučujući jednoglasno, Vijeće utvrđuje, ispituje i mijenja popis osoba, skupina i subjekata na koje se ova Uredba odnosi, u skladu s odredbama članka 1. stavaka 4., 5. i 6. Zajedničkog stajališta 2001/931/ZVSP; popis obuhvaća:

i. fizičke osobe koje počine bilo koje terorističko djelo, ili ga pokušaju počiniti, ili u njemu sudjeluju, ili pomažu u njegovu počinjenju;

ii. pravne osobe, skupine ili subjekte koji počine bilo koje terorističko djelo, ili ga pokušaju počiniti, ili u njemu sudjeluju, ili pomažu u njegovu počinjenju;

iii. pravne osobe, skupine ili subjekte koji djeluju u ime ili po nalogu jedne ili više fizičkih ili pravnih osoba, skupina ili subjekata iz točaka i. i ii.; ili

iv. fizičke ili pravne osobe, skupine ili subjekte koji djeluju u ime ili po nalogu jedne ili više fizičkih ili pravnih osoba, skupina ili subjekata iz točaka i. i ii."

Okolnosti spora i sporni akti

8 Dana 29. svibnja 2006. Vijeće je donijelo Odluku 2006/379/EZ o provedbi članka 2. stavka 3. Uredbe br. 2580/2001 i stavljanju izvan snage Odluke 2005/930/EZ (SL 2006., L 144, str. 21.). Tom je odlukom Vijeće uvrstilo LTTE na popis predviđen člankom 2. stavkom 3. Uredbe br. 2580/2001 (u daljnjem tekstu: sporni popis).

9 Uvrštenje LTTE-a na taj popis zadržano je kasnijim aktima Vijeća, uključujući spornim aktima.

10 U obrazloženju tih akata Vijeće je opisalo LTTE kao terorističku skupinu te je navelo niz terorističkih djela koja je LTTE navodno počinio od 2005. Smatralo je da „iako je nedavni vojni poraz znatno oslabio strukturu LTTE-a, vjerojatna namjera te organizacije je nastaviti s terorističkim napadima na Šri Lanki". Nadalje, Vijeće je, među ostalim, navelo dvije odluke Ujedinjene Kraljevine Velike Britanije i Sjeverne Irske iz 2001. o zabrani LTTE-a i zamrzavanju njegovih financijskih sredstava (u daljnjem tekstu: odluke Ujedinjene Kraljevine) kao i odluku koju su 1992. donijele indijske vlasti, kojom je LTTE zabranjen, a koja je potvrđena 2004. (u daljnjem tekstu: odluka indijskih vlasti). Budući da je Vijeće, u vezi s odlukama Ujedinjene Kraljevine i – samo u obrazloženju Provedbene uredbe br. 790/2014 – u vezi s odlukom indijskih vlasti, utvrdilo da su se one redovito revidirale ili da je protiv njih bila omogućena revizija ili žalba, zaključilo je da su te odluke donijela nadležna tijela u smislu članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931. Naposljetku, Vijeće je utvrdilo da su te odluke i dalje na snazi te je zaključilo da su razlozi koji su opravdavali uvrštenje LTTE-a na sporni popis i dalje važeći.

Postupak pred Općim sudom i pobijana presuda

11 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 11. travnja 2011., upisanom pod brojem T-208/11, LTTE je pokrenuo postupak radi poništenja Provedbene uredbe br. 83/2011 u dijelu u kojem se taj akt odnosi na njega.

12 Aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 28. rujna 2011. i uređenim 19. listopada 2011., upisanim pod brojem T-508/11, LTTE je pokrenuo postupak radi poništenja Provedbene uredbe br. 687/2011 u dijelu u kojem se taj akt odnosi na njega.

13 Budući da je Vijeće tijekom postupka donijelo uredbe br. 1375/2011, 542/2012, 1169/2012, 714/2013, 125/2014 i 790/2014 kojima su prethodne provedbene uredbe stavljene izvan snage i zamijenjene, LTTE je naknadno prilagodio svoj prvotni tužbeni zahtjev na način da je tužbom obuhvatio i poništenje potonjih uredbi u dijelu u kojem se one odnose na njega.

14 LTTE je u prilog svojem tužbenom zahtjevu istaknuo u biti sedam tužbenih razloga, odnosno šest tužbenih razloga zajedničkih za predmete T-208/11 i T-508/11 i sedmi u predmetu T-508/11. Šest tužbenih razloga zajedničkih tim dvama predmetima odnosilo se na, kao prvo, neprimjenjivost Uredbe br. 2580/2001 na spor između LTTE-a i vlade Šri Lanke, kao drugo, pogrešnu kvalifikaciju LTTE-a kao terorističke organizacije u smislu članka 1. stavka 3. Zajedničkog stajališta 2001/931, kao treće, nepostojanje odluke nadležnog tijela, kao četvrto, neprovođenje revizije propisane člankom 1. stavkom 6. Zajedničkog stajališta 2001/931, kao peto, povredu obveze obrazlaganja i, kao šesto, povredu prava obrane i prava na djelotvornu sudsku zaštitu tužitelja. Sedmi tužbeni razlog, istaknut samo u predmetu T-508/11, odnosio se na povredu načela proporcionalnosti i supsidijarnosti.

15 Opći sud je, nakon što je odbio prvi od tih tužbenih razloga, prihvatio četvrti, peti i šesti tužbeni razlog kao i, djelomično, treći tužbeni razlog te je, na temelju toga, poništio sporne akte u dijelu u kojem su se odnosili na LTTE.

Zahtjevi stranaka i postupak pred Sudom

16 Vijeće od Suda zahtijeva da:

– ukine pobijanu presudu;

– konačno odluči o pitanjima koja su predmet ove žalbe te odbije tužbe LTTE-a, i

– naloži LTTE-u snošenje troškova Vijeća u prvostupanjskom i ovom žalbenom postupku.

17 LTTE od Suda zahtijeva da:

– odbije žalbu Vijeća;

– potvrdi pobijanu presudu, i

– naloži Vijeću snošenje troškova ovog žalbenog postupka i potvrdi pobijanu presudu u dijelu u kojem se njome nalaže Vijeću snošenje troškova postupka pred Općim sudom.

18 Francuska Republika, Kraljevina Nizozemska, Ujedinjena Kraljevina i Europska komisija intervenirale su u potporu zahtjevu Vijeća.

O žalbi

Prvi žalbeni razlog

Argumentacija stranaka

19 Prvim žalbenim razlogom Vijeće, koje podupire vlada Ujedinjene Kraljevine, prigovara Općem sudu da je u točkama 141. i 146. do 148. pobijane presude zaključio da je Vijeće u obrazloženjima spornih akata trebalo iznijeti dokaz da je provjerilo da u indijskom pravnom poretku postoji zaštita prava obrane i prava na djelotvornu sudsku zaštitu koja je ekvivalentna zaštiti zajamčenoj na razini Europske unije. Iako priznaje svoju obvezu provjere postojanja takve zaštite kad se, kao u ovom slučaju, oslanja na odluke tijela države nečlanice, Vijeće ističe da iz Zajedničkog stajališta 2001/931 ne proizlazi njegova obveza navođenja obrazloženja u vezi s tom provjerom.

20 Vijeće smatra da, čak i ako je obvezno dokazati postojanje jamstava u važećim postupcima u državi nečlanici, kad je riječ o pravima obrane i pravu na djelotvornu sudsku zaštitu, ekvivalentnih onima predviđenima u pravu Unije, ne može mu se prigovoriti da je taj dokaz iznijelo u svojem odgovoru na tužbu umjesto u obrazloženjima spornih akata. Budući da bi država nečlanica mogla smatrati da komentar u tim obrazloženjima, koji se odnosi na njezino poštovanje odnosno nepoštovanje prava obrane i prava na djelotvornu sudsku zaštitu, predstavlja uplitanje u njezine unutarnje poslove, obrazloženje koje Opći sud zahtijeva onemogućilo bi Vijeću da se oslanja na odluke država nečlanica. Situacija bi bila drukčija kad bi Vijeće bilo ovlašteno svoja očitovanja o pravnom sustavu države nečlanice iznijeti u pismenima podnesenima sudovima Unije koji bi u postupanju s njima poštovali određenu povjerljivost.

21 LTTE osporava tu argumentaciju.

Ocjena Suda

22 Kako bi se odlučilo o tom žalbenom razlogu, valja najprije utvrditi da je Opći sud u točkama 125. do 136. pobijane presude pravilno protumačio pojam „nadležno tijelo”, u smislu članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931, na način da on nije ograničen samo na tijela država članica nego da načelno može obuhvaćati i tijela država nečlanica.

23 Naime, takvo tumačenje, koje stranke u okviru ovog žalbenog postupka uostalom i ne osporavaju, opravdano je, s jedne strane, s obzirom na formulaciju članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931 koja ne ograničava pojam „nadležna tijela” na države članice i, s druge strane, s obzirom na cilj tog zajedničkog stajališta koje je doneseno radi provedbe Rezolucije Vijeća Ujedinjenih naroda 1373 (2001) čiji je cilj intenzivirati borbu protiv terorizma na svjetskoj razini sustavnom i bliskom suradnjom svih država.

24 Međutim, Opći sud je u biti pravilno zaključio u točki 139. pobijane presude i da Vijeće, prije oslanjanja na odluku tijela države nečlanice, mora provjeriti jesu li u donošenju te odluke bila poštovana prava obrane i prava na djelotvornu sudsku zaštitu.

25 Naime, Sud je u više navrata presudio da Vijeće prilikom donošenja mjera ograničavanja mora poštovati temeljna prava koja su sastavni dio pravnog poretka Unije, među kojima i osobito prava obrane i prava na djelotvornu sudsku zaštitu (vidjeti, u tom smislu, presude od 18. srpnja 2013., Komisija i dr./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P i C-595/10 P, EU:C:2013:518, t. 97. i 98., kao i od 28. studenoga 2013., Vijeće/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, t. 65. i 66.).

26 U tom pogledu potreba provjere opisane u točki 24. ove presude, koju Vijeće u okviru ovog žalbenog postupka izričito priznaje, posljedica je osobito svrhe zahtjeva iz članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931, u skladu s kojim se prvotno uvrštenje osobe ili subjekta na sporni popis mora temeljiti na odluci nadležnog tijela. Naime, cilj je tog zahtjeva zaštititi osobe ili subjekte o kojima je riječ, osiguravajući da se njihovo prvotno uvrštenje na taj popis može temeljiti samo na dovoljno čvrstoj činjeničnoj osnovi (vidjeti, u tom smislu, presudu od 15. studenoga 2012., Al-Aqsa/Vijeće i Nizozemska/Al-Aqsa, C-539/10 P i C-550/10 P, EU:C:2012:711, t. 68.). Međutim, taj se cilj može ostvariti samo ako su odluke država nečlanica na kojima Vijeće temelji prvotno uvrštenje osoba ili subjekata na taj popis donesene uz poštovanje prava obrane i prava na djelotvornu sudsku zaštitu.

27 Taj je zaključak potvrđen i točkom 4. dokumenta naslovljenog „Working methods of the Working Party on implementation of Common Position 2001/931 on the application of specific measures to combat terrorism” (Metode rada radne skupine za provedbu Zajedničkog stajališta 2001/931 o primjeni posebnih mjera u borbi protiv terorizma), koji se nalazi u Prilogu II. Dokumentu Vijeća 10826/1/07 REV 1 od 28. lipnja 2007., iz kojeg proizlazi da Vijeće mora, kad se prilikom odlučivanja o uvrštavanju osobe ili subjekta na sporni popis oslanja na prijedlog države nečlanice, ispitati poštuje li taj prijedlog ljudska prava, osobito pravo na djelotvoran pravni lijek i pravo na pristup nepristranom sudu.

28 Budući da Vijeće osporava potrebu navođenja razloga u obrazloženjima spornih akata, ističući da je provjerilo da su u donošenju odluke indijskih vlasti poštovana prava obrane i prava na djelotvornu sudsku zaštitu, valja podsjetiti da ocjenu Općeg suda o dostatnosti obrazloženja nadzire Sud u okviru žalbenog postupka (presuda od 18. srpnja 2013., Komisija i dr./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P i C-595/10 P, EU:C:2013:518, t. 140. i navedena sudska praksa).

29 Obveza obrazlaganja akta koji negativno utječe na neku osobu, a koja je posljedica načela poštovanja prava obrane, ima za cilj, s jedne strane, zainteresiranoj osobi pružiti dostatnu informaciju za zaključak o tome je li akt osnovan ili možda sadržava pogrešku zbog koje se valjanost akta može

osporavati pred sudom Unije i, s druge strane, omogućiti tom sudu da izvrši nadzor zakonitosti tog akta (presude od 18. veljače 2016., Vijeće/Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, t. 74., i od 21. travnja 2016., Vijeće/Bank Saderat Iran, C-200/13 P, EU:C:2016:284, t. 70.).

30 U obrazloženju takvog akta treba stoga u svakom slučaju navesti činjenice i pravno promišljanje koje je ključno u strukturi tog akta (vidjeti, u tom smislu, presude od 11. siječnja 2007., Technische Glaswerke Ilmenau/Komisija, C-404/04 P, neobjavljena, EU:C:2007:6, t. 30.; od 1. srpnja 2008., Chronopost i La Poste/UFEX i dr., C-341/06 P i C-342/06 P, EU:C:2008:375, t. 96., kao i od 10. srpnja 2008., Bertelsmann i Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, t. 169.).

31 S obzirom na svrhu zahtjeva, izloženu u točki 26. ove presude, u skladu s kojim se prvotno uvrštenje osobe ili subjekta na sporni popis mora temeljiti na odluci nadležnog tijela, valja zaključiti da je, kad Vijeće to uvrštenje temelji na odluci države nečlanice, jamstvo da su u donošenju te odluke bila poštovana prava obrane i pravo na djelotvornu sudsku zaštitu ključno za svrhu tog uvrštenja i naknadne odluke o zamrzavanju financijskih sredstava. Vijeće je stoga u obrazloženjima tih odluka dužno navesti informacije na temelju kojih se može utvrditi da je provjerilo poštovanje tih prava.

32 Taj zaključak ne dovodi u pitanje argumentacija Vijeća iz točke 20. ove presude.

33 Naime, cilj obveze obrazlaganja je omogućiti osobi o kojoj je riječ da, imajući sve činjenice na raspolaganju, odluči je li korisno pokrenuti postupak pred nadležnim sudom (vidjeti, u tom smislu, presude od 4. lipnja 2013., ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, t. 53., kao i od 18. srpnja 2013., Komisija i dr./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P i C-595/10 P, EU:C:2013:518, t. 100.). U tu svrhu dovoljno je da Vijeće u obrazloženju odluke o zamrzavanju financijskih sredstava ukratko navede razloge zbog kojih smatra da su u donošenju odluke države nečlanice na koju se namjerava osloniti bila poštovana prava obrane i pravo na djelotvornu sudsku zaštitu.

34 Budući da se Vijeće može osloniti samo na odluku države nečlanice koja je u skladu s pravima obrane i pravom na djelotvornu sudsku zaštitu, obrazloženje poput onog opisanog u prethodnoj točki ne može predstavljati uplitanje u unutarnje poslove države nečlanice o kojoj je riječ.

35 Usto, s obzirom na sudsku praksu navedenu u točki 33. ove presude, ne može se prihvatiti ni argument Vijeća o tome da ono mora biti ovlašteno iznijeti očitovanja o pravnom sustavu države nečlanice u svojim podnescima predanima sudovima Unije, a ne u obrazloženjima odluka o zamrzavanju financijskih sredstava.

36 U ovom se slučaju, kao što je to naveo Opći sud u točkama 141. i 145. pobijane presude, u obrazloženjima provedbenih uredbi br. 83/2011, 687/2011, 1375/2011, 542/2012, 1169/2012, 714/2013 i 125/2014 samo utvrđuje da je indijska vlada 1992., na temelju Unlawful Activities Act 1967 (Zakon o protupravnim aktivnostima iz 1967.), zabranila LTTE te ga je, slijedom toga, uvrstila na popis terorističkih organizacija iz priloga Unlawful Activities Prevention (Amendment) Act 2004 [Zakon o sprečavanju nezakonitih aktivnosti iz 2004. (izmjena)]. U obrazloženju Provedbene uredbe br. 790/2014 to je utvrđenje samo nadopunjeno navođenjem da odjeljci 36. i 37. Zakona o protupravnim aktivnostima iz 1967. sadržavaju odredbe o žalbi i reviziji indijskog popisa osoba i subjekata na koje se odnose mjere ograničavanja, da odluku kojom se LTTE zabranjuje kao nezakonito udruženje periodično revidira indijski ministar unutarnjih poslova, da je posljednja revizija izvršena 14. svibnja 2012. i da je, nakon revizije suda osnovanog na temelju Zakona o protupravnim aktivnostima iz 1967., određivanje LTTE-a kao subjekta uključenog u teroristička djela potvrdio indijski ministar unutarnjih poslova 11. prosinca 2012.

37 Ni u provedbenim uredbama br. 83/2011, 687/2011, 1375/2011, 542/2012, 1169/2012, 714/2013 i 125/2014 niti u provedbenoj uredbi br. 790/2014 ne navodi se ni najmanji element na temelju kojeg se može zaključiti da je Vijeće provjerilo da su u donošenju odluke indijskih vlasti bila poštovana prava obrane i pravo na djelotvornu sudsku zaštitu. Zbog toga na temelju obrazloženja tih uredbi nije moguće zaključiti je li Vijeće ispunilo svoju obvezu provjere u tom pogledu.

38 Slijedom toga, Opći sud je pravilno zaključio, osobito u točkama 142., 146., 147. i 149. pobijane presude, da je obrazloženje spornih akata nedostatno.

39 Prvi žalbeni razlog stoga treba odbiti.

Drugi žalbeni razlog

Argumentacija stranaka

40 Drugim žalbenim razlogom, koji se osobito odnosi na točke 173., 175., 186. do 189., 198., 202. do 204., 212., 213. i 225. pobijane presude, Vijeće tvrdi, s jedne strane, da se ta presuda temelji na pogrešnoj pretpostavci da Vijeće mora redovito iznositi nove razloge za zadržavanje LTTE-a na spornom popisu. Budući da nacionalne odluke na temelju kojih je LTTE bio prvotno uvršten na taj popis nisu poništene niti opozvane i s obzirom na to da ne postoje drugi elementi u prilog njegovu uklanjanju s tog popisa, Vijeće je s pravom zadržalo LTTE na spornom popisu samo na temelju nacionalnih odluka koje su opravdavale prvotno uvrštenje tog subjekta na taj popis.

41 S druge strane, Vijeće tvrdi da je Opći sud pogriješio kad je odbio upotrijebiti informacije iz javnih izvora za periodične revizije. Vijeće smatra da ono u tu svrhu mora imati mogućnost oslanjanja na druge elemente osim nacionalnih odluka, s obzirom na to da često neće postojati nikakva nacionalna odluka donesena nakon prvotnog uvrštenja osobe ili subjekta na sporni popis. Razmišljanje Općeg suda, smatra Vijeće, suprotno je cilju borbe protiv terorizma iz Zajedničkog stajališta 2001/931.

42 Komisija i države članice koje su bile stranke postupka pred Sudom podupiru argumentaciju Vijeća, naglašavajući osobito razliku koju Zajedničko stajalište 2001/931 uspostavlja između, s jedne strane, prvotnog uvrštenja subjekta na sporni popis, iz članka 1. stavka 4. tog zajedničkog stajališta, i, s druge strane, naknadne revizije iz članka 1. stavka 6. tog stajališta.

43 S druge strane, prema mišljenju LTTE-a, Opći sud je pravilno zaključio da, ako Vijeće odluči iznijeti nove razloge za njegovo zadržavanje na spornom popisu, ti razlozi moraju proizlaziti iz nacionalnih odluka u smislu članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931, a ne iz tiska ili s interneta. Tvrdnja Vijeća u skladu s kojom ono za obrazloženje zadržavanja uvrštenja na popis može koristiti javne informacije bila bi suprotna dvostupanjskom sustavu uspostavljenom Zajedničkim stajalištem 2001/931 i presudi od 15. studenoga 2012., Al-Aqsa/Vijeće i Nizozemska/Al-Aqsa (C-539/10 P i C-550/10 P, EU:C:2012:711).

Ocjena Suda

44 Drugi žalbeni razlog odnosi se na pretpostavke koje treba ispuniti kako bi Vijeće, u okviru revizije uvrštenja osobe ili subjekta na sporni popis koju je dužno izvršiti u skladu s člankom 1. stavkom 6. Zajedničkog stajališta 2001/931, odlučilo zadržati te osobe ili subjekt na navedenom popisu. Da bi se utvrdile te pretpostavke, članak 1. stavak 6. Zajedničkog stajališta 2001/931 valja tumačiti vodeći računa o njegovu odnosu s člankom 1. stavkom 4. tog stajališta, kojim se propisuju pretpostavke za prvotno uvrštenje osobe ili subjekta o kojem je riječ na taj popis.

45 Kad je riječ o prvotnim odlukama o zamrzavanju financijskih sredstava, Sud je presudio da se u tekstu članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931 poziva na odluku nacionalnog tijela, uz zahtijevanje točnih podataka ili materijala iz odgovarajuće dokumentacije koji ukazuju na to da je donesena takva odluka. Cilj je tog zahtjeva osigurati da se, u nedostatku modaliteta Unije kojima bi ona mogla sama provesti istrage o uključenosti osobe ili subjekta u teroristička djela, odluka Vijeća o prvotnom uvrštenju osobe ili subjekta na sporni popis temelji na dostatnoj činjeničnoj osnovi koja će mu omogućiti da zaključi postoji li opasnost da će, ako se ne donesu preventivne mjere, osoba ili subjekt o kojem je riječ i dalje biti uključeni u teroristička djela (vidjeti, u tom smislu, presudu od 15. studenoga 2012, Al-Aqsa/Vijeće i Nizozemska/Al-Aqsa, C-539/10 P i C-550/10 P, EU:C:2012:711, t. 69., 79. i 81.).

46 S druge strane, kad je riječ o naknadnim odlukama o zamrzavanju financijskih sredstava, iz sudske prakse Suda proizlazi da je za donošenje odluke o zadržavanju osobe ili subjekta na spornom popisu relevantno je li se, od uvrštenja te osobe ili subjekta na popis ili od zadnje revizije, činjenično stanje promijenilo do te mjere da više ne vrijedi isti zaključak o uključenosti te osobe ili subjekta u terorističke aktivnosti (presuda od 15. studenoga 2012., Al-Aqsa/Vijeće i Nizozemska/Al-Aqsa, C-539/10 P i C-550/10 P, EU:C:2012:711, t. 82.).

47 U ovom je slučaju Opći sud u točkama 173. i 202. pobijane presude zaključio da je popis terorističkih djela koja je LTTE navodno počinio od 2005., koji je dio obrazloženja spornih akata, imao odlučujuću ulogu u odluci Vijeća o zadržavanju zamrzavanja financijskih sredstava LTTE-a. Opći sud je u točkama 187. i 204. pobijane presude zaključio da se Vijeće u svojem obrazloženju povodom revizije na temelju članka 1. stavka 6. Zajedničkog stajališta 2001/931 može pozvati samo na ona nova teroristička djela koja su bila predmet ispitivanja i odluke nadležnog nacionalnog tijela. Budući da je Opći sud, osobito u točkama 186. i 207. pobijane presude, utvrdio da Vijeće svoje tvrdnje o terorističkim djelima koja je LTTE navodno počinio od 2005. nije utemeljilo na takvim odlukama, nego na podacima iz tiska i s interneta, poništio je sporne akte.

– Prvi dio drugog žalbenog razloga

48 Prvim dijelom drugog žalbenog razloga Vijeće tvrdi da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava zaključivši da je ono moralo redovito iznositi nove razloge za zadržavanje LTTE-a na spornom popisu te da ga, u nedostatku elemenata u prilog njegovu uklanjanju s tog popisa, nije moglo zadržati na tom popisu samo na temelju nacionalnih odluka koje su opravdavale njegovo prvotno uvrštenje.

49 Iz ispitivanja prvog žalbenog razloga proizlazi da je Opći sud pravilno utvrdio da je obrazloženje spornih akata nedostatno kad je riječ o jamstvu da su u donošenju odluke indijskih vlasti bila poštovana prava obrane i pravo na djelotvornu sudsku zaštitu. Slijedom toga, prvi dio drugog žalbenog razloga je, u dijelu u kojem se odnosi na odluku indijskih vlasti, bespredmetan.

50 U dijelu u kojem se prvi dio drugog žalbenog razloga odnosi na odluke Ujedinjene Kraljevine, valja utvrditi da je, kao što to proizlazi iz točke 196. pobijane presude, Opći sud, makar i implicitno, ocijenio da te odluke, same za sebe, nisu dovoljna osnova za zadržavanje LTTE-a na spornom popisu.

51 U vezi s time valja podsjetiti da iz sudske prakse navedene u točki 46. ove presude proizlazi da Vijeće, u okviru revizije na temelju članka 1. stavka 6. Zajedničkog stajališta 2001/931, može zadržati osobu ili subjekt o kojem je riječ na spornom popisu ako zaključi da i dalje postoji rizik da su oni uključeni u terorističke aktivnosti, koji je opravdavao njihovo prvotno uvrštenje na taj popis. Zadržavanje osobe ili subjekta na spornom popisu stoga, u biti, predstavlja produljenje prvotnog uvrštenja.

52 U okviru provjere daljnjeg postojanja rizika da su osoba ili subjekt o kojem je riječ uključeni u terorističke aktivnosti treba uzeti u obzir naknadnu sudbinu nacionalne odluke koja je bila temelj za prvotno uvrštenje te osobe ili subjekta na sporni popis, a osobito poništenje ili opoziv te nacionalne odluke zbog novih činjenica ili elemenata ili zbog izmjene ocjene nadležnog nacionalnog tijela.

53 Međutim, u ovom slučaju postavlja se pitanje je li održavanje na snazi nacionalne odluke koja je bila temelj za prvotno uvrštenje na sporni popis samo za sebe dovoljno za zadržavanje osobe ili subjekta o kojem je riječ na tom popisu.

54 U vezi s time, ako – s obzirom na proteklo vrijeme i promjene okolnosti u ovom slučaju, na temelju same činjenice da je nacionalna odluka koja je bila temelj za prvotno uvrštenje i dalje na snazi – nije moguće zaključiti da i dalje postoji rizik da su osoba ili subjekt o kojem je riječ uključeni u terorističke aktivnosti, Vijeće je dužno utemeljiti odluku o zadržavanju te osobe ili subjekta na tom popisu na aktualnoj ocjeni situacije, vodeći računa o najnovijim činjeničnim elementima koji dokazuju daljnje postojanje tog rizika (vidjeti, po analogiji, presudu od 18. srpnja 2013., Komisija i dr./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P i C-595/10 P, EU:C:2013:518, t. 156.).

55 U ovom slučaju je između donošenja odluka Ujedinjene Kraljevine 2001., koje su bile temelj za prvotno uvrštenje LTTE-a na sporni popis, zatim tog uvrštenja 2006., i donošenja spornih akata u razdoblju od 2011. do 2014., proteklo dosta vremena. Usto, kao što je to u obrazloženjima spornih akata navelo Vijeće, LTTE je doživio vojni poraz koji je u svibnju 2009. objavila vlada Šri Lanke, a koji je znatno oslabio tu organizaciju. Vijeće je stoga bilo dužno utemeljiti zadržavanje LTTE-a na tom popisu na najnovijim elementima koji dokazuju da i dalje postoji rizik da je LTTE uključen u terorističke aktivnosti. Slijedom toga, protivno tvrdnjama Vijeća, Opći sud nije počinio pogrešku koja se tiče prava ocijenivši, makar i implicitno, da odluke Ujedinjene Kraljevine same za sebe nisu bile dovoljna osnova za donošenje spornih akata.

56 Stoga prvi dio drugog žalbenog razloga valja odbiti.

– O drugom dijelu drugog žalbenog razloga

57 Kad je riječ o drugom dijelu drugog žalbenog razloga, Vijeće tvrdi da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava ocijenivši, osobito u točkama 187. do 189., 202. do 204. i 225. pobijane presude, da se Vijeće prilikom donošenja odluke o zadržavanju osobe ili subjekta na spornom popisu moglo osloniti samo na elemente iz nacionalnih odluka nadležnih tijela te da je Vijeće, oslonivši se u ovom slučaju na podatke iz tiska i s interneta, povrijedilo i članak 1. Zajedničkog stajališta 2001/931 i svoju obvezu obrazlaganja.

58 Kad je riječ o, kao prvo, članku 1. Zajedničkog stajališta 2001/931, valja najprije istaknuti da taj članak razlikuje, s jedne strane, prvotno uvrštenje osobe ili subjekta na sporni popis, o kojem je riječ u njegovu stavku 4., i, s druge strane, zadržavanje na tom popisu osobe ili subjekta koji su već uvršteni na taj popis, o kojem je riječ u njegovu stavku 6.

59 U skladu s člankom 1. stavkom 4. Zajedničkog stajališta 2001/931, za prvotno uvrštenje osobe ili subjekta na sporni popis potrebna je nacionalna odluka nadležnog tijela ili odluka Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda kojom se određuje sankcija.

60 S druge strane, takva pretpostavka nije predviđena člankom 1. stavkom 6. tog zajedničkog stajališta, u skladu s kojim se „[i]mena osoba i subjekata navedenih na popisu redovito […] revidiraju, a najmanje jednom u šest mjeseci, kako bi se osiguralo postojanje razloga zadržavanja imena na popisu”.

61 Razlog za tu razliku je činjenica da, kao što je istaknuto u točki 51. ove presude, zadržavanje osobe ili subjekta na spornom popisu u biti predstavlja produljenje prvotnog uvrštenja te stoga pretpostavlja da i dalje postoji rizik da su osobe ili subjekti o kojima je riječ uključeni u terorističke aktivnosti, kao što je to prvotno utvrdilo Vijeće, na temelju nacionalne odluke koja je bila temelj za to prvotno uvrštenje.

62 Slijedom toga, iako se člankom 1. stavkom 6. Zajedničkog stajališta 2001/931 zahtijeva da Vijeće, barem jednom u šest mjeseci izvrši „reviziju" kako bi se uvjerilo da je „zadržavanje" na popisu osobe ili subjekta koji su već uvršteni na taj popis na temelju nacionalne odluke nadležnog tijela i dalje opravdano, njime se ipak ne zahtijeva da svaki novi element na koji se Vijeće poziva kako bi opravdalo zadržavanje na spornom popisu osobe ili subjekta o kojem je riječ bude predmet nacionalne odluke nadležnog tijela donesene nakon one koja je bila temelj za prvotni upis. Postavljanjem takvog zahtjeva Opći sud je pretpostavku postojanja takve odluke, koja je člankom 1. stavkom 4. Zajedničkog stajališta 2001/931 propisana samo za prvotno uvrštenje osobe ili subjekta na taj popis, prenio na revizije koje je Vijeće dužno provoditi na temelju članka 1. stavka 6. tog zajedničkog stajališta. Time je Opći sud povrijedio razliku koja postoji između odluke o prvotnom uvrštenju osobe ili subjekta na sporni popis i naknadne odluke o zadržavanju osobe ili subjekta o kojem je riječ na tom popisu.

63 Nadalje, valja utvrditi da se tumačenje Općeg suda članka 1. Zajedničkog stajališta 2001/931 temelji, makar i implicitno, bilo na postavki da nadležna nacionalna tijela redovito donose odluke koje mogu biti temelj revizija koje je Vijeće dužno provoditi na temelju članka 1. stavka 6. Zajedničkog stajališta 2001/931 bilo na onoj da Vijeće ima mogućnost da od tih tijela, po potrebi, traži da donesu takve odluke.

64 Međutim, potonja postavka nema nikakav temelj u pravu Unije.

65 U vezi s time valja pojasniti, s jedne strane, da činjenica koju je Opći sud istaknuo u točkama 210. i 211. pobijane presude, da države članice obavještavaju Vijeće o odlukama nadležnih nacionalnih tijela te da mu ih prosljeđuju, ne znači da su ta tijela dužna redovito, odnosno barem po potrebi, donositi odluke koje mogu biti temelj za te revizije.

66 S druge strane, suprotno onomu što je Opći sud utvrdio u točki 213. pobijane presude, u nedostatku ikakvog posebnog temelja u okviru sustava mjera ograničavanja uspostavljenog Zajedničkim stajalištem 2001/931, načelo lojalne suradnje iz članka 4. stavka 3. UEU-a ne ovlašćuje Vijeće da obveže nadležna nacionalna tijela da po potrebi donesu nacionalne odluke koje mogu biti temelj za revizije koje je Vijeće dužno provoditi na temelju članka 1. stavka 6. tog zajedničkog stajališta.

67 Naprotiv, valja istaknuti da taj sustav ne predviđa mehanizam koji bi Vijeću omogućio da mu se po potrebi stave na raspolaganje nacionalne odluke donesene nakon prvotnog uvrštenja osobe ili subjekta o kojem je riječ na sporni popis kako bi provelo revizije koje je dužno provesti na temelju članka 1. stavka 6. tog zajedničkog stajališta i u okviru kojih je dužno provjeriti postoji li i dalje rizik da su ta osoba ili subjekt uključeni u terorističke aktivnosti. U nedostatku takvog mehanizma, ne može se zaključiti da taj sustav od Vijeća zahtijeva da provede takve revizije samo na temelju tih nacionalnih odluka jer bi u protivnom sredstva kojima Vijeće raspolaže u tu svrhu bila neopravdano ograničena.

68 Naposljetku, valja utvrditi da, suprotno zaključku Općeg suda, osobito iz točaka 187. i 210. pobijane presude, njegovo tumačenje članka 1. Zajedničkog stajališta 2001/931 nije opravdano ni potrebom zaštite osoba ili subjekata o kojima je riječ.

69 U vezi s time treba istaknuti da je, kad je riječ o prvotnom uvrštenju na sporni popis, osoba ili subjekt o kojem je riječ zaštićen, osobito, mogućnošću osporavanja kako nacionalnih odluka koje su bile temelj za to uvrštenje, pred nacionalnim sudovima, tako i tog uvrštenja samog za sebe, pred sudovima Unije.

70 Kad je riječ o naknadnim zamrzavanjima financijskih sredstava, osoba ili subjekt o kojem je riječ zaštićen je osobito mogućnošću pokretanja postupka protiv tih odluka pred sudom Unije. Potonji je dužan provjeriti, osobito, je li poštovana obveza obrazlaganja iz članka 296. UFEU-a, s jedne strane, pa, slijedom toga, jesu li navedeni razlozi dovoljno precizni i konkretni, kao i, s druge strane, jesu li ti razlozi potkrijepljeni (vidjeti, po analogiji, presudu od 18. srpnja 2013., Komisija i dr./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P i C-595/10 P, EU:C:2013:518, t. 118. i 119., i od 28. studenoga 2013., Vijeće/Fulmen i Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, t. 64.).

71 U tom kontekstu valja pojasniti da osoba ili subjekt o kojem je riječ može, u okviru tužbe protiv svojeg zadržavanja na spornom popisu, osporavati sve elemente na koje se Vijeće oslonilo kako bi dokazalo da još uvijek postoji rizik uključenosti u terorističke aktivnosti, neovisno o tome odnose li se ti elementi na nacionalnu odluku nadležnog tijela ili na druge izvore. U slučaju osporavanja Vijeće je dužno dokazati osnovanost činjenica koje se stavljaju na teret, a sud Unije dužan je provjeriti njihovu sadržajnu pravilnost (vidjeti, po analogiji, presudu od 18. srpnja 2013., Komisija i dr./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P i C-595/10 P, EU:C:2013:518, t. 121. i 124., i od 28. studenoga 2013., Vijeće/Fulmen i Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, t. 66. i 69.).

72 Iz toga proizlazi da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava utvrdivši da je Vijeće, time što se u obrazloženjima spornih akata oslonilo na elemente iz izvora različitih od nacionalnih odluka nadležnih tijela, povrijedilo članak 1. Zajedničkog stajališta 2001/931.

73 Kao drugo, glede povrede obveze obrazlaganja koju je utvrdio Opći sud, osobito iz točke 225. pobijane presude proizlazi da se Opći sud, kad je riječ o popisu terorističkih djela koja je LTTE navodno počinio od 2005., koji je dio obrazloženja spornih akata, oslonio samo na nepostojanje pozivanja na nacionalne odluke nadležnih tijela. Utvrđenje Općeg suda povrede obveze obrazlaganja stoga je izravna posljedica utvrđenja postojanja povrede članka 1. Zajedničkog stajališta 2001/931, za koje je utvrđeno da sadržava pogrešku koja se tiče prava.

74 Slijedom toga, zbog pogreške koja se tiče prava, koju je Opći sud počinio prilikom tumačenja tog članka 1., njegovo utvrđenje povrede obveze obrazlaganja od strane Vijeća također sadržava pogrešku koja se tiče prava.

75 Međutim, valja podsjetiti da, ako obrazloženje odluke Općeg suda sadržava povredu prava Unije, ali je njezina izreka osnovana iz drugih pravnih razloga, takva povreda nema za posljedicu ukidanje te odluke te valja zamijeniti obrazloženje (vidjeti, u tom smislu, presude od 18. srpnja 2013., Komisija i dr./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P i C-595/10 P, EU:C:2013:518, t. 150., i od 5. ožujka 2015., Komisija i dr./Versalis i dr., C-93/13 P i C-123/13 P, EU:C:2015:150, t. 102. i navedenu sudsku praksu).

76 O tome je riječ u ovom slučaju.

77 Naime, kao što je to u točki 167. pobijane presude naveo Opći sud, Vijeće se u obrazloženjima spornih akata poziva na vojni poraz LTTE-a koji je u svibnju 2009. objavila vlada Šri Lanke, navodeći da „iako je taj vojni poraz znatno oslabio strukturu LTTE-a, vjerojatna namjera te organizacije je nastaviti s terorističkim napadima na Šri Lanki”.

78 Kad je riječ o elementima na kojima je Vijeće utemeljilo tu ocjenu, jedini element koji Opći sud navodi u pobijanoj presudi je popis terorističkih djela koja je LTTE navodno počinio od 2005., koji je dio obrazloženja spornih akata. Kao što to proizlazi iz točke 168. te presude, tim je popisom, u skladu s pobijanim uredbama, obuhvaćeno razdoblje do travnja 2009. ili lipnja 2010. U vezi s time, iz spisa podnesenog Sudu proizlazi da, iako se u obrazloženjima prve i druge sporne provedbene uredbe, to jest provedbenih uredaba br. 83/2011 i 687/2011 (u daljnjem tekstu, zajedno: prva i druga sporna provedbena uredba), iznose tri teroristička djela koja je LTTE navodno počinio između 27. travnja i 12. lipnja 2010., dakle nakon njegova vojnog poraza u svibnju 2009., Vijeće je nakon toga izmijenilo obrazloženje spornih akata na način da je u obrazloženjima treće do osme sporne provedbene uredbe,

to jest u provedbenim uredbama br. 1375/2011, 542/2012, 1169/2012, 714/2013, 125/2014 i 790/2014 (u daljnjem tekstu, zajedno: treća do osma sporna provedbena uredba), uklonilo pozivanje na ta tri teroristička djela. Naime, posljednje teroristično djelo iz obrazloženja treće do osme sporne provedbene uredbe počinjeno je 12. travnja 2009., dakle prije tog vojnog poraza. Vijeće je u svojim pisanim odgovorima na pitanja koja je postavio Opći sud pojasnilo da se ta izmjena sastojala u „ažuriranju" obrazloženja spornih akata, provedenom zbog dobivanja novih informacija.

79 Slijedom toga, u nedostatku ikakve druge relevantne informacije, u obrazloženjima treće do osme sporne provedbene uredbe ne navodi se nikakav element koji može opravdati ocjenu Vijeća u skladu s kojom je namjera LTTE-a, unatoč spomenutom vojnom porazu, vjerojatno bila nastaviti s terorističkim napadima na Šri Lanki. S obzirom na činjenicu da je taj vojni poraz predstavljao znatnu promjenu okolnosti koja može dovesti u pitanje daljnje postojanje rizika uključenosti LTTE-a u terorističke aktivnosti, Vijeće je moralo navesti elemente koji mogu opravdati tu ocjenu u spomenutim obrazloženjima. Slijedom toga, obrazloženje treće do osme sporne provedbene uredbe je nedostatno, što je razlog za njihovo poništenje.

80 Kad je riječ o prvoj i drugoj spornoj provedbenoj uredbi, valja utvrditi da ih je Vijeće stavilo izvan snage i zamijenilo kasnijim spornim provedbenim uredbama, ažurirajući pritom obrazloženje zbog dobivanja novih informacija. To je ažuriranje dovelo do brisanja triju navodnih terorističkih djela koja je LTTE navodno počinio između 27. travnja i 12. lipnja 2010., dakle nakon vojnog poraza tog subjekta. Vijeće se u okviru ove žalbe nije pozvalo ni na ta tri navodna teroristička djela, unatoč pitanju koje je Sud postavio o tome jesu li sporni akti dostatno obrazloženi u dijelu koji se odnosi na vjerojatnu namjeru LTTE-a da, unatoč svojem vojnom porazu do kojeg je došlo u svibnju 2009., nastavi s terorističkim napadima na Šri

Lanki. Slijedom toga, jasno je da se iz navođenja tih triju navodnih terorističkih djela ni u kojem slučaju ne može izvesti zaključak o osnovanosti obrazloženja prve i druge sporne provedbene uredbe.

81 U tim uvjetima, valja smatrati da je izreka pobijane presude osnovana u odnosu na sve sporne akte. Slijedom toga, drugi dio drugog žalbenog razloga valja odbiti.

Treći žalbeni razlog

Argumentacija stranaka

82 Vijeće, koje podupiru Ujedinjena Kraljevina i Komisija, ističe u točkama 177. i 205. do 208. pobijane presude da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava ne zaključivši da je odluka Ujedinjene Kraljevine iz 2001. o zabrani LTTE-a bila dostatna činjenična osnova za zadržavanje LTTE-a na spornom popisu. Vijeće smatra da je Opći sud pogrešno ocijenio da, zbog nenavođenja u spornim aktima elemenata na kojima se temelji ta odluka, Vijeće nije imalo pravo osloniti se na tu odluku. Suprotno tvrdnjama Općeg suda, taj sud ne bi trebao znati razloge na kojima se ta odluka temelji s obzirom na to da oni nisu podneseni sudu Unije na nadzor.

83 LTTE osporava tu argumentaciju.

Ocjena Suda

84 Valja utvrditi da se, s obzirom na to da se treći žalbeni razlog odnosi na pogrešku koja se tiče prava koju je Opći sud počinio zaključivši da sama odluka Ujedinjene Kraljevine iz 2001. o zabrani LTTE-a nije bila dostatna osnova za sporne akte, taj žalbeni razlog i prvi dio drugog žalbenog razloga djelomično preklapaju.

85 Međutim, neovisno o osnovanosti argumenta Vijeća iznesenog u okviru njegova trećeg žalbenog razloga, o tome da je Opći sud pogrešno odlučio da zbog nenavođenja u spornim aktima elemenata na kojima se temelji ta odluka Vijeće nije imalo pravo osloniti se na tu odluku, valja podsjetiti da iz ispitivanja prvog dijela drugog žalbenog razloga u svakom slučaju proizlazi da, zbog znatnog proteka vremena između donošenja odluka Ujedinjene Kraljevine koje su bile temelj za prvotno uvrštenje, tog uvrštenja i donošenja spornih akata, s jedne strane, kao i zbog vojnog poraza do kojeg je došlo u svibnju 2009., s druge strane, odluka Ujedinjene Kraljevine iz 2001. o zabrani LTTE-a nije dostatna osnova za sporne akte.

86 Slijedom navedenog, treći žalbeni razlog je bespredmetan.

87 Budući da su odbijeni svi žalbeni razlozi, žalbu treba odbiti.

Troškovi

88 Na temelju članka 184. stavka 2. Poslovnika Suda, kad žalba nije osnovana, Sud odlučuje o troškovima. U skladu s člankom 138. tog poslovnika, koji se na temelju njegova članka 184. stavka 1. primjenjuje na žalbeni postupak, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove.

89 Budući da je žalba Vijeća odbijena, valja, u skladu sa zahtjevom LTTE-a, Vijeću naložiti da, osim vlastitih troškova, snosi i troškove LTTE-a.

90 Članak 140. stavak 1. Poslovnika, koji se na temelju njegova članka 184. stavka 1. primjenjuje na žalbeni postupak, predviđa da države članice i institucije koje su intervenirale u postupak snose vlastite troškove.

91 U skladu s tim odredbama, Francuska Republika, Kraljevina Nizozemska, Ujedinjena Kraljevina i Komisija snosit će vlastite troškove.

Slijedom navedenoga, Sud (veliko vijeće) proglašava i presuđuje:

1. **Žalba se odbija.**

2. **Vijeće Europske unije, uz vlastite troškove, snosi i troškove Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE).**

3. **Francuska Republika, Kraljevina Nizozemska, Ujedinjena Kraljevina Velike Britanije i Sjeverne Irske i Europska komisija snose vlastite troškove.**

Potpisi